

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce žalobce: **J. V.**, zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2016, č. j. 78 Ad 7/2016 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost se proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2016, č. j. , **zamítá.**

II. Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 11. 2016, č. j. 78 Ad 7/2016 – 34, **se ruší** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2016, č. j. X žalovaná zamítla námitky žalobce proti svému rozhodnutí ze dne 11. 3. 2016, č. j. X, o přiznání příplatku ve výši 387 Kč ke starobnímu důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), za službu ve vojenském táboře nucených prací v období od 28. 10. 1953 do 22. 12. 1955 v délce 25,80 měsíce.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), který žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku). O nákladech řízení rozhodl soud tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 741 Kč.

[3] V žalobě žalobce specifikoval dva okruhy žalobních námitek. První se týkal výpočtu tzv. „*denin*“ (dále „deniny“) ve smyslu zákona o mimosoudních rehabilitacích. Žalobce namítal chybný výpočet žalované, spočívající v nesprávném zaokrouhlení přepočtu zlomku (období od 1. 12. 1955 do 22. 12. 1955 je hodnoceno jako zlomek 22/31, tj. 0,70 měsíce, ačkoliv správně zaokrouhleno mělo jít o hodnotu 0,71). Celková doba nucené služby tedy trvala 25,81, nikoli 25,80 měsíce a příplatek by měl činit 388 Kč, nikoli 387 Kč. Rozdíl měl být dán způsobem zaokrouhlování na dvě desetinná místa; dle žalobce nelze souhlasit s postupem žalované, podle nějž při zaokrouhlení čísla 0,7096 na dvě desetinná místa je výsledkem 0,70 a nikoliv 0,71. Druhý okruh žalobních námitek mířil proti absenci určení konkrétního dne, od kterého se počítá valorizace důchodu.

[4] Krajský soud konstatoval, že v souzené věci není sporný rozsah služby ve vojenských táborech nucených prací v období od 28. 10. 1953 do 22. 12. 1955, spornou je otázka výpočtu příplatku ke starobnímu důchodu za uvedené období dle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Dále uvedl, že v případě žalobce je spornou otázka způsobu výpočtu denin za 22 dní v prosinci 1955, konkrétně, zda výsledek zlomku 22/31 (desetinné číslo 0,709677....) měla žalovaná správně zaokrouhlit na dvě desetinná místa, což by vedlo k výsledku 0,71, nebo zda je správný postup žalované, která s odkazem na svou vnitřní metodiku, užívanou při výpočtu příplatku, dvě desetinná čísla nezaokrohluje. Krajský soud zrekapituloval obsah zákona o mimosoudních rehabilitacích, v němž vodítko pro řešení sporu nenalezl. Pokusil se nalézt oporu v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a v platné právní úpravě zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále „zákon o důchodovém pojištění“). Dovodil, že v zákoně o důchodovém pojištění je sice přesněji stanoven způsob výpočtu, ale není jednotný, neboť v některých případech se zaokrouhluje a v jiných se počítá s přesností na platná desetinná místa, ať již na čtyři nebo na jedno. Konstatoval že zaokrouhlování představuje běžný postup při matematických úkonech, a nadto zohlednil relevantní judikaturu Ústavního soudu, v níž Ústavní soud dovodil nutnost aplikovat v obdobných případech princip *in favorem rehabilitionis*. Z těchto důvodů soud přisvědčil žalobci a konstatoval, že úvaha žalované nemá oporu v zákonné úpravě, přičemž je navíc v rozporu s uvedeným principem vyplývajícím z judikatury Ústavního soudu. Konkrétně uzavřel, že zlomek 22/31 má být při výpočtu příplatku v souzené věci vyjádřen hodnotou 0,71. Výpočet příplatku tak činí za 25 měsíců 375,- Kč (25 x 15,-) plus 0,10 (3/30) plus 0,71 (22/31), celkem 25,81 měsíce.

[5] Druhému okruhu žalobních námitek krajský soud nepřisvědčil, nicméně pro důvodnost prvního okruhu žalobních námitek napadené rozhodnutí zrušil a zavázal žalovanou právním názorem, že při výpočtu výše příplatku ke starobnímu důchodu podle zákona o mimosoudní rehabilitaci, bude-li pracovat se zlomkem bude zaokrouhlovat podle obecných zásad. Při rozhodování o nákladech řízení soud uvedl, že podle jeho názoru posuzovaná věc nespadá do oblasti sociálního zabezpečení, nýbrž stojí mimo tuto oblast i mimo oblast důchodového pojištění. Základ nároku na dávku je dán zákonem o mimosoudní rehabilitaci, nikoliv zákonem upravujícím oblast sociálního zabezpečení či důchodového pojištění. Proto soud při určení výše odměny advokáta neaplikoval § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

[6] Kasační stížností žalovaná (dále „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále „s. ř. s“). Podle stěžovatelky je právní názor krajského soudu vágní, neboť srovnává postupy výpočtů dvou právních norem, které spolu v podstatě vůbec nesouvisí, byť se v konečném důsledku příplatek k důchodu dle zákona o mimosoudních rehabilitacích stane součástí procentní výměry důchodu. Postup při výpočtu výše procentní výměry důchodu zákon o důchodovém pojištění stanoví přesně, a to včetně „zaokrouhlování“. Co se týče mimosoudních rehabilitací, zákon konkrétní matematické postupy při stanovení výše příplatku neobsahuje. Stěžovatelka proto vypracovala metodiku, podle níž výši příplatku vyčíslila. Takto zvolený postup při stanovení příplatku podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích nezkresluje počet získaných denin, vyjádřených zlomkem. V opačném případě by mohl být postup vůči jiným oprávněným diskriminační, pokud by v jejich případech byla výsledkem zaokrouhlování nulová hodnota. Proto stěžovatelka přistupuje k zaokrouhlování denin až v konečné fázi stanovení příplatku, a to tak, že výslednou částku zaokrouhlí na celé koruny nahoru ve prospěch oprávněného. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka za nepřiléhavý odkaz krajského soudu na judikaturu Ústavního soudu týkající se principu *favoris rahabilitationis*. Krajský soud pak neuvedl, v čem konkrétně je stěžovatelčina metodika v rozporu s vysloveným názorem Ústavního soudu.

[7] Stěžovatelka pro dané případy princip zaokrouhlování účelově vůbec nevyužívá. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006 – 49, vyslovil, že příplatek je třeba poskytnout i za jednotlivé dny vězнění nečinící celý měsíc. Stěžovatelku však nezavázal žádným názorem, jak má při stanovení výše odškodnění za jednotlivé dny při výpočtech postupovat. Stěžovatelka hledala takovou metodiku, která by byla neutrální ke všem žadatelům bez ohledu na to, za kolik dílčích dob věznění (denin) se náhrada přiznává a do jakých kalendářních měsíců (s rozdílným počtem dnů) jednotlivé dny spadají. V důsledku přijaté metodiky každá oprávněná osoba získala jeden den navíc, neboť stěžovatelka považuje za dva roky vězнění např. dobu od 15. 5. 1952 do 14. 5. 1954 (na

rozdíl např. od trestněprávního přístupu, kdy by doba vězně musela skončit 15. 5. 1954). Stěžovatelka vždy prováděla výpočet na dvě platná desetinná místa, tedy v případě příplatků se k číslům od třetího desetinného místa nepřihlíží. Zaokrouhlování se uplatní až ve fázi stanovené konečné výše dávky, tj. po vynásobení délky trvání rozhodné skutečnosti a příslušné sazby, přičemž výsledná částka se zaokrouhlí vždy směrem nahoru, ve prospěch oprávněného.

[8] Stěžovatelka argumentuje vyjádřením proděkana pro matematiku Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy ze dne 5. 10. 2016, které ovšem pouze cituje, aniž by je Nejvyššímu správnímu soudu předložila. Dále uvádí, že jejím cílem nebylo zaokrouhlovat výpočet délky rozhodného období již ve fázi výpočtu denin, ale zaokrouhlovat až výslednou částku. Poukazuje na to, že jí používanou metodiku nezpochybnil ani Ústavní soud (usnesení ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. IV. ÚS 941/16). Stěžovatelka poukazuje na bagatelnost sporu, když použití žalobcem požadovaného výpočtu denin s výsledkem 25,81 (namísto 25,80) by žalobci přineslo zvýšení důchodu o jednu korunu měsíčně (příplatek ve výši 388 Kč měsíčně místo 387 Kč). Tvrzené poškození žalobce tedy podle stěžovatelky nedosahuje ústavněprávního rozměru. Stěžovatelka připustila, že jejím vlastním excesem došlo k nedodržení metodiky v 11 případech; u většiny případů žádný vliv na výši příplatku však tento exces neměl.

[9] Stěžovatelka rovněž připomíná, že tuto metodiku používá již 9 let; podle jejího názoru by proto odporovalo zásadě předvídatelnosti správního rozhodování a dodržování vytvořené správní praxe, pokud by ji nyní změnila.

[10] Stěžovatelka napadá též rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení (výrok II. rozsudku). Příplatek k důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích se dle § 98 zákona o důchodovém pojištění slučuje s procentní výměrou konkrétního důchodu a tvoří s ním jeden celek. Posuzovaná věc proto spadá do působnosti § 9 odst. 2 advokátního tarifu, tudíž měla být krajským soudem odměna za 4 úkony právní služby vyčíslena 4000 Kč, nikoliv 12 400 Kč. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu ve všech částech jeho argumentace. Podle žalobcova názoru se stěžovatelka měla se zbytkem při dělení vypořádat rozumným způsobem při respektování judikatury Ústavního soudu. Obsáhle se vyjádřil k 11 případům jiných osob, které stěžovatelka považuje za svůj exces. Odmítl argumentaci stěžovatelky usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. IV. ÚS 941/16, neboť se týkalo pouze výkladu pojmu „měsíc“ v zákoně o mimosoudních rehabilitacích. O nákladech řízení rozhodl dle žalobce krajský

soud rovněž správně. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

[12] Stěžovatelka v replice setrvala na svém procesním návrhu a v zásadě zopakovala svou kasační argumentaci.

[13] Podáním ze dne 31. 7. 2017 stěžovatelka reagovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24, z něhož dovodila, že mezi postupem „se zaokrouhlením“ a postupem dle její metodiky není rozdíl. Předložila nové vyjádření proděkana MFF UK ze dne 26. 6. 2017 v kopii, které dle stěžovatelky navazuje na jeho vyjádření ze dne 5. 10. 2016. Žalobce poté ve svém vyjádření znovu poukázal na excesy stěžovatelky v jiných právních věcech. K vyjádření proděkana MFF UK ze dne 26. 6. 2017 uvedl, že z něj pouze vyplývá, že použitelné jsou oba matematické postupy (zaokrouhlení i uvedení výsledku na dvě desetinná místa bez zohlednění třetího desetinného místa) a žalovaná měla zvolit postup výhodnější pro rehabilitované osoby. Stěžovatelka kontrovala dalším vyjádřením, kde uvedla, že s ohledem na vyjádření proděkana MFF UK ze dne 26. 6. 2017 je pouze na tvůrci metodiky, který ze dvou možných matematických postupů zvolí. Na základě vlastní úvahy z oboru matematiky pak zpochybnila závěry materiálu Katedry didaktiky fyziky, na který odkázal zdejší soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24. Metodika stěžovatelky není v rozporu se zákonem, neboť zákon žádný postup nestanoví, a není ani protiústavní, protože konečná hodnota příplatku je zaokrouhlována směrem nahoru (tedy *in favorem rehabilitionis*).

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti za ni jedná pověřená zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním vyžadovaným podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

[15] Podle § 24 odst. 4 věty prvé zákona o mimosoudních rehabilitacích se za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 uvedeného zákona k důchodu poskytuje příplatek 15 Kč za každý měsíc služby ve vojenském táboře. Dle § 18 odst. 1 zákona se zrušují rozkazy, kterými byly občané označení za politicky nespolehlivé zařazeni v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní

vojenské služby, jakož i do výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb. (branný zákon).

[16] Oběma účastníkům řízení o kasační stížnosti je zjevně znám právní názor, který Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24, vydaném v obdobné věci, týkající se výpočtu denin podle zákona o mimosoudních rehabialitacích (veškerá citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud na jeho závěry proto v nyní posuzované věci v podrobnostech odkazuje. Považuje za vhodné zároveň připomenout, že v tomto rozsudku vyšel z preambule zákona o mimosoudních rehabilitacích, ze znění výše citovaných ustanovení tohoto zákona a z relevantní judikatury Ústavního soudu řešící problematiku odškodňování osob dotčených křivdami způsobenými v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 [nálezy ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 187/2000, ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 819/15 (judikatura Ústavního soudu je dostupná z https://www.usoud.cz/)], ze které vyplývá povinnost soudů projednávané případy posuzovat podle principu *in favorem rehabilitionis*.

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu v minulosti dovodila nutnost výpočtu denin (rozsudek ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006 – 49, publikovaný pod č. 1052/2007 Sb. NSS) a vyložila pojem „měsíc“ dle citovaného zákona jako běžný kalendářní měsíc (rozsudek ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Ads 182/2015 – 46, publikovaný pod č. 3387/2016 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24, se recentně tento soud vyjádřil právě k otázce postupu při výpočtu denin podle zákona o mimosoudních rehabilitacích. Konstatoval, že přesný postup výpočtu denin vedoucí ke stanovení výše příplatku k důchodu není upraven zákonem a nevyjádřil se k němu ani tento soud v rozsudku č. j. 3 Ads 15/2006 – 49. Stěžovatelka proto při výpočtu denin postupuje podle vlastní metodiky, podle níž u necelých měsíců služby ve vojenských táborech nucených prací výpočet provádí s přesností na dvě platná desetinná místa. Tento postup aplikuje tak, že nepřihlíží k číslicím na třetím a dalším desetinném místě, tedy neprovádí zaokrouhlování, což podle závěrů citovaného rozsudku správné není; i v případě výpočtu na dvě platná desetinná místa je třeba zohlednit číslice na dalším desetinném místě a druhé platné číslo případně zaokrouhlit. Uvedený závěr zdejší soud podpořil analogií s výpočtem koeficientu podle § 17 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění na čtyři platná desetinná místa, při němž je nutno dle judikatury zdejšího soudu postupovat podle obecných matematických zásad pro zaokrouhlování (zohlednit číslice na dalším desetinném místě a výslednou hodnotu zaokrouhlit podle obecných matematických zásad). V případě nyní posuzovaných denin výpočet na dvě platná desetinná místa vyplývá z vnitřní metodiky stěžovatelky, ve které ovšem nic nebrání vycházet ze stejných zásad.

[18] V posuzované věci není mezi účastníky řízení o kasační stížnosti sporu o tom, že použití postupu, aprobovaného rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24, by vedlo v případě žalobce ke zvýšení jeho příplatku k důchodu. Je tedy zjevné, že použitím odlišného matematického postupu stěžovatelky byl žalobce znevýhodněn v rozporu s principem *in favorem rehabilitionis*. Z toho pohledu tedy není rozhodující, zda jsou obecně dle praktických matematických či fyzikálních pravidel přípustné oba postupy výpočtu, neboť jeden z těchto způsobů výpočtu (právě ten používaný stěžovatelkou) byl citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu s ohledem na výše uvedené principy, včetně ústavního principu *in favorem rehabilitionis*, pro použití při výpočtu denin podle zákona o mimosoudních rehabilitacích vyloučen. Uvádí-li tedy stěžovatelka, že odborným vyjádřením proděkana MFF UK ze dne 26. 6. 2017 chce doložit, že oba postupy výpočtu jsou obecně matematicky přípustné, konstatuje zdejší soud (s ohledem na shora uvedené), že tento fakt sám o sobě nemá pro rozhodnutí ve věci význam. Totéž platí (ze shora shrnutých důvodů) i o vlastních matematických úvahách žalované, která navíc pouze spekuluje (bez bližších odborných podkladů) o tom, že jí používaná metoda vede k přesnějšímu výsledku.

[19] Nedůvodný je též argument, že výsledkem postupu výpočtu na dvě platná desetinná se zaokrouhlováním může být nulová hodnota, a tím pádem je tento postup vůči některým oprávněným diskriminační. Z logického hlediska je jasné, že při výpočtu denin přichází v úvahu jako zlomek s nejnižší hodnotou 1/31 (jeden den služby v měsíci s 31 dny). V takovém případě je výsledkem výpočtu na dvě platná desetinná místa 0,03 (po zaokrouhlení), tedy nenulová hodnota.

[20] Poukazuje-li stěžovatelka na to, že ústavní soud se v minulosti odmítl zabývat podobnou věcí pro její bagatelní hodnotu (rozdíl 7 Kč měsíčně), je třeba připomenout, že Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že není další soudní instancí ve vztahu k obecným soudům, ale soudním orgánem ochrany ústavnosti. Je tedy logické, že neshledá-li ústavněprávní dimenzi posuzované věci, věcně se jí nezabývá (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2011 sp. zn. IV. ÚS 2497/11, usnesení ze dne 5. 6. 20087 sp. zn. III. ÚS 2612/07, a další). I ve stěžovatelkou citovaném usnesení ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. IV. ÚS 941/16 však Ústavní soud zdůraznil, že bagatelnost sporu posuzuje individuálně v kontextu intenzity tvrzeného porušení základních práv, nikoliv na základě pevně dané finanční hranice. Rozhodovací praxe (hodnotová pozice) Ústavního soudu je tedy oproti obecným soudům jednak z logiky věci odlišná, jednak ani z citovaného usnesení nevyplývá, že by snad Ústavní soud stanovil obecnou finanční hranici, od níž je možno spor považovat za zcela bezvýznamný z hlediska zásahu do práv účastníka. V tomto kontextu představuje odkaz stěžovatelky na bagatelní hodnotu sporu nepoužitelný argument ve vztahu k věcné správnosti žalobcovy argumentace, zatímco v úvahu by bylo

možné jej brát při rozhodování o nákladech řízení. K zákonnosti postupu stěžovatelky Ústavní soud v citovaném usnesení žádný závěr nevyslovil.

[21] Námitka, že stěžovatelka by při respektování rozsudku krajského soudu porušila zásadu předvídatelnosti správního rozhodování a dodržování vytvořené správní praxe, není důvodná. Jak již soud dovodil výše, stěžovatelčina praxe při výpočtu zvýhodnění na dvě platná desetinná místa bez zaokrouhlování není v souladu s judikaturou tohoto soudu, ani s principem *favoris restitutionis (rehabilitationis)*, vyjádřeným Ústavním soudem. Sám tento fakt zpochybňuje udržitelnost správní praxe, byť ani ta nebyla ve všech obdobných případech jednotná, jak shodně připouštějí obě procesní strany.

[22] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka v průběhu celého řízení argumentovala způsobem výpočtu, který je obsažen v její vlastní metodice. Touto metodikou (vnitřním pokynem) sama sobě stanovila pravidla pro postup při výpočtu denin, neboť zákon tento postup neurčuje, a učinila tak chybně, jak je vyloženo výše. K tomu lze navíc připomenout, že tato metodika není veřejně dostupná, takže žalobci nezbylo (když už považoval za nutné vést tento spor) nic jiného, než použitelnost metodiky vyjasnit autoritativním rozhodnutím soudu.

[23] Kasační námitky stěžovatelky směřující proti výroku, kterým krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil, tedy nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto v tomto rozsahu kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[24] Důvodná je však kasační argumentace stěžovatelky směřující do výroku krajského soudu o nákladech řízení (výrok II. napadeného rozsudku). Příplatek k důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích se skutečně podle § 98 zákona o důchodovém pojištění slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží, a tvoří s ním nadále jeden celek. Nejvyšší správní soud tedy nemá pochybnost, že posuzovaná věc spadá do okruhu nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení ve smyslu § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Tomu ostatně odpovídá i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu o nákladech řízení v těchto věcech (viz například rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017 – 24).

[25] Polemiku stěžovatelky a žalobce (respektive jeho právního zástupce) v řízení o kasační stížnosti, která se má vztahovat k jiným v minulosti řešeným kauzám, v nichž vystupoval tento zástupce, Nejvyšší správní soud vnímá spíše jako projev osobně motivované aktivity, nikoli jako řádně uplatněné kasační námitky, které by mířily proti rozsudku krajského soudu a které by mohly mít relevantní vliv na meritorní posouzení řešené právní otázky; proto se jimi blíže v odůvodnění svého rozsudku nezabýval.

[26] Lze tedy uzavřít, že v posuzované věci byl kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn pouze ve vztahu k výroku II. napadeného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu v uvedeném rozsahu podle § 110 odst. 1 věty prvé před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Krajský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem tohoto soudu, vysloveným v tomto rozsudku, že projednávaná věc spadá do okruhu nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení ve smyslu § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Při úvaze o náhradě nákladů řízení krajský soud zváží existenci důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.

[27] V případě zamítnutí kasační stížnosti proti výroku v meritu věci, za současného zrušení výroku o nákladech žalobního řízení, rozhoduje o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (viz usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikované pod č. 2116/2010 Sb. NSS). V řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka úspěšná ve vztahu k výroku II. napadeného rozsudku krajského soudu, kdežto ohledně výroku I. uvedeného rozhodnutí byl procesně úspěšný žalobce. V kontextu rozhodování o nákladech řízení však zároveň nelze ignorovat bagatelní povahu sporu v jeho meritorní části a s tím související fakt, že pro ochranu práv žalobce nemělo jeho zastoupení reálně žádný význam. Vzhledem k tomuto aspektu na straně žalobce (s vědomím, že stěžovatelce nevznikly žádné náklady nad rámec její úřední činnosti) Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti výjimečně rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu